

PHẦN CHÍN

Phú Quang tìm đến nhà Lam Phương ngày chủ nhật. Bà vú mở cửa cho anh. Bé Sơn ngồi trên ghế xích đu, nó đang ăn sữa chua, cười đưa mấy cái răng sữa ra:

- Con chào chú!

- Chào cháu!

Phú Quang xoa đầu nó, anh chợt có cái cảm giác thật quen thuộc. Gương mặt thằng bé giống ai nhỉ?

- Cậu muốn tìm cô Lam Phương hay thăm ông bà?

- Tôi muốn thăm ông bà.

Phú Quang trao gói quà cho bà vú, anh bước vào phòng khách. Có gần ba năm, căn phòng khách vẫn thế, như hồi anh ở đây. Phú Quang lặng người đi một lúc, trong cảm xúc trở về vùng kỷ niệm của ngày nào.

Bà vú hướng dẫn Phú Quang vào trong. Ông Lâm ngồi trên ghế tràng kỷ vui mừng khi thấy Phú Quang:

- Lại đây đi Phú Quang!

- Bác vẫn khỏe, thưa bác!

- Già rồi, khỏe ngày nào hay ngày nấy. Ngồi đi cháu!

- Dạ. Bác gái đâu rồi hả bác?

- Sáng nay, Lâm Khôi chở bà ấy đi lo đặt tiệc, mua sắm gì đó. Lâm Khôi sắp cưới vợ. Còn cháu, nghe Lâm Khôi nói làm ở bên Sanyon, có dễ thở không?

- Dạ, phó giám đốc là bạn học cũ của cháu.

- Như vậy cũng tốt.

Lam Phương mang nước ra, cô chào Phú Quang xong đi ra ngay. Bé Sơn ồn ào, nó mở máy cho chiếc xe chạy bằng pin chạy rè rè, nó đuổi theo hò hét.

- Rồi, ông ngoại đặt ghế giữa đường, cản xe của con chạy rồi.

- Con ồn quá Sơn! Ông ngoại đang có khách mà, con ra ngoài này với mẹ.

- Thôi, con muốn ở đây với ông ngoại hà.

Lam Phương định lôi nó đi, Phú Quang giữ nó lại:

- Em cho bé Sơn ở lại đây đi, anh chứ khách khứa gì đâu.

Thằng bé nhảy tót lên lòng Phú Quang ngồi ngay, chẳng cần biết lạ hay quen. Ông Lâm ngằm ngằm hai cha con Phú Quang. Đúng là hai cha con, rất giống nhau, thế mà Phú Quang không nhận ra.

- Trưa nay, cháu ở lại ăn cơm Quang nhé. Ở nhà này, thằng Khôi bận, suốt ngày ít có thời gian để nói chuyện với bác; còn với thằng nhóc con này thì nó giống như Tề Thiên vậy, không có ngồi một chỗ yên đâu.

Phú Quang mỉm cười hôn nó:

- Bé Sơn có quậy không con?

- Con múa võ say, ông ngoại nói con quậy.

Phú Quang bật cười. Có bóng dáng Lam Phương thấp thoáng, ông Lâm thờ dài:

- Lam Ngọc bây giờ nó điên lắm, cháu ạ. Nhốt nó trong phòng hoài cũng tội, mà thả nó ra, không biết lúc nào nó tỉnh và lúc nào nó điên nữa. cái chất độc ấy quả là ghê gớm, con người không còn là người nữa. Cuộc đời của bác còn an ủi... Lâm Khôi cùng Lam Phương không phải là giọt máu của bác tạo ra, nhưng lại rất có hiếu.

Phú Quang ngạc nhiên:

- Bác nói sao?

- Lâm Khôi là con riêng của bà ấy, còn Lam Phương là con bà vú. Năm đó, bác gái sinh ra một đứa con dị dạng, nó chết ngay sau khi ra đời mấy tiếng đồng hồ. Sợ bác gái đau lòng nên bác nhận con bà vú. Lam Phương lanh lợi thông minh, có điều hôn nhân của nó đầy bất hạnh.

Phú Quang cúi đầu ăn năn:

- Tất cả là lỗi ở cháu, cháu làm cho cuộc đời Lam Phương bất hạnh.

- Vợ con ở dưới quê như thế nào rồi?

- Cháu và cô ấy đã ly hôn hơn một năm nay. Đứa con không phải giọt máu của cháu, nên ở với ngoại nó.

- Vậy rồi cháu lập gia đình nữa chưa?

- Dạ chưa. Cháu không nghĩ đến chuyện tình cảm đâu bác ạ. Khi nào Lam Phương hạnh phúc, cháu mới an tâm. Phó giám đốc Lương của cháu rất thích Lam Phương. Anh ấy còn có ý định cưới Lam Phương nữa đó bác.

- Vậy nữa? Thế cháu không còn tình cảm gì với Lam Phương sao?

- Có, song cháu nghèo quá. Nếu có đi nữa, cháu sẽ mang lại đau khổ đến cho Lam Phương, cho nên cháu không nghĩ điều gì hơn là mong cho Lam Phương hạnh phúc.

- Sao cháu không nghĩ là Lam Phương còn rất yêu cháu?

Phú Quang lặng người đi trong niềm hạnh phúc. Lam Phương còn yêu anh, cô không oán ghét anh hay sao?

Buổi trưa, Phú Quang ở lại ăn cơm với ông Lâm. Ông rất vui:

- Hôm nay có cháu, bác ăn những ba chén cơm, mọi hôm chỉ có một chén là nghỉ ăn rồi. Ngày chủ nhật rồi rảnh, nhớ đến với bác, Quang nhé.

- Dạ, cháu sẽ đến.

Đưa ông Lâm vào phòng nghỉ ngơi, Phú Quang đi ra vườn hoa, anh cần xin lỗi với Lam Phương, hồi tháng trước anh đã để cô chờ. Lam Phương ngồi ở chiếc ghế xích đu, dưới giàn hoa thiên lý. Cô biết rồi Phú Quang sẽ tìm mình nên ngồi đợi, và quả thật anh đang tiến về hướng cô, song cô vẫn nhịp chân cho chiếc ghế đưa qua đưa lại, mà trong lòng những cảm xúc giận ghét cứ dâng lên.

Phú Quang ngồi xuống chiếc ghế đối diện:

- Hôm đó anh hẹn em, song anh bận không đến được, không biết là em chờ anh bao lâu nữa, anh xin lỗi. Anh định đi rồi, song điện thoại trại giam báo Ngọc Thúy ốm đi nằm bệnh viện, anh phải đến.

- Em chờ chừng... năm phút không gặp anh nên em đi chơi và gặp anh Lương. Chị Thúy sao rồi?

- Anh bảo lãnh cho cô ấy về nhà sinh con. Hiện địa phương quản lý cô ấy và chờ ngày ra tòa. Có lẽ cũng lâu, vì mãi đến giờ Cao Khải vẫn còn ở ngoài vòng pháp luật. Em không buồn giận anh chứ, Lam Phương?

- Anh có lý do để lỗi hẹn sao em lại giận anh. Hơn nữa, có bao giờ anh yêu em đâu. Anh từ chối chị Lam Ngọc đã đành rồi, nhưng sau đó anh đi cưới vợ ngay, tại em lúc đó trẻ người non dạ, chỉ biết sống cho tình yêu.

- Anh ân hận suốt đời, vì đã làm cho cuộc đời em bất hạnh.

- Em đâu cần anh ân hận, vì cũng là do em mà. Nếu em không muốn, anh đâu có buộc được em.

- Nhưng bác vừa nói tại thất vọng mà em ưng Kiến Đức, anh ta đã lợi dụng em.

- Như vậy nếu em ưng anh Lương, anh sẽ không phải ăn năn nữa chứ gì?

Một câu hỏi khó trả lời. Phú Quang ngồi lặng im cúi đầu. Anh nhớ lời ông Lâm nói với anh: Lam Phương vẫn còn yêu anh, thế mà bây giờ cô lại nói cô sẽ ưng Lương. Phú Quang nghe lòng mình chùng xuống đau đớn. Anh biết nói gì đây? Có lẽ ông Lâm đã lầm.

Nhìn ra nắng một lúc, Phú Quang đứng lên:

- Thôi anh về cho em nghỉ.

- Vâng, để em mở cửa cho anh.

Lam Phương đứng lên theo, cô bước đi trước. Phú Quang nhìn dáng đi của cô, vẫn cái vóc dáng từng đi vào cơn mơ thương nhớ của anh mà bồi hồi.

- Ái...

Lam Phương lùi lại, cô hét lên thất thanh vì một con gián chạy vụt qua lên bàn chân cô. Cô suýt ngã nhào vì sợ, may là Phú Quang đưa tay đỡ kịp. Toàn thân cô nằm gọn trong lòng anh. Ôi! Cái phút giây kỳ diệu khi cô nằm trong lòng anh, mũi cô chạm vào lồng ngực rộng vững chắc của anh, mùi hương đàn ông quen thuộc.

Con gián chạy vào bụi cây nguyệt quế, Phú Quang nhìn theo, chính anh cũng xúc động không kém. Anh bình tĩnh lại:

- Là con gián, không phải rắn đâu.

Lam Phương vẫn nhắm mắt vì sợ:

- Ghê quá!

Cô vụt mở bừng mắt ra để thấy mình nằm gọn trong lòng anh, vội vàng lách người qua, nói ấp úng:

- Con gì đó... đâu rồi anh Quang?

- Chạy mất rồi. Anh nhớ hồi xưa em gan lắm mà.

- Tại em tưởng rắn.

Không hiểu sao Phú Quang giữ cô lại. Anh bắt thần hôn lên môi cô, nụ hôn nhớ thương tự phát không sao kiềm chế được. Nụ hôn bất ngờ như ngày nào anh đã ôm lấy cô và cũng có nụ hôn ghê gớm như thế, cô đã mềm lòng để rồi sau đó là sự nhớ thương chất ngất. Lam Phương muốn nằm yên trong vòng tay anh như thế thật lâu và mãi mãi, cảm giác được yêu thương cuồng nhiệt, được ham muốn và được nâng niu sao mà dịu dàng êm ái đến như thế. Đôi môi anh vừa rời môi cô, lại gắn vào nụ hôn thứ hai, thứ ba... và cuối cùng là anh ngấm gương mặt cô, vẫn những đường nét thanh tú từng đến trong giấc chiêm bao.

Lam Phương từ từ hé mắt mở ra, đôi mắt anh đang nhìn cô say đắm. Cô chớp mắt:

- Em muốn hiểu, muốn biết anh có còn yêu em nữa không?

- Có, anh vẫn yêu em. Trong mơ, anh từng thấy là anh hôn em như bây giờ vậy.

- Tại sao anh không đi tìm em?

- Anh sợ rằng anh không mang lại hạnh phúc cho em, mà chỉ mang đến điều đau khổ cho em.

- Anh có biết là được nhìn thấy anh và được nằm trong vòng tay anh, em mới cảm nhận được mình thực sự hạnh phúc.

- Anh chỉ có thể cho em tình yêu của anh, nhưng cuộc sống vật chất, anh không cho em được. Anh sợ em khổ vì anh, Phương ạ.

- Em không sợ. Em chỉ sợ là anh không còn yêu em nữa.

- Làm sao anh có thể hết yêu em khi mà biết em ưng Kiến Đức, anh đau khổ vô cùng. Nếu anh biết Ngọc Thúy từng lừa dối anh, anh nhất định đi tìm em ngăn cản đám cưới của em với Kiến Đức.

- Thật không anh?

- Thật.

- Hãy hôn em lần nữa đi, để em biết đây là sự thật.

Phú Quang xúc động ghi chặt Lam Phương vào mình, anh hôn say đắm. Hai người đứng tựa vào nhau dưới giàn hoa râm bóng mát. Cảnh vật hôm nay như đẹp hơn bao giờ hết.

Chuông cửa reo, Phú Quang đẩy nhẹ Lam Phương ra:

- Có khách!

- Chắc là anh Khôi về.

Nhưng không phải, người khách là Lương, anh mang quà và hoa đến.

- Anh mang quà đến biếu bác trai và cháu Sơn và hoa là tặng em.

Đưa quà và hoa cho Lam Phương rồi Lương nhìn thấy Phú Quang, nên kêu lên:

- Có cậu ở đây nữa à?

- Ừ. Minh đến thăm bác Lâm từ hồi sáng.

Lam Phương rót nước mang ra:

- Anh đến chơi không nhằm lúc rồi anh Lương. Anh Hai em ngày hôm nay đi Đồng Nai cùng với mẹ em, lên nhà vợ sắp cưới của anh.

Lương nhún vai, anh cố tình nói cho Phú Quang cùng nghe:

- Đâu có sao, anh đến thăm em và bé Sơn thôi.

- Giờ này bé Sơn còn ngủ anh ạ.

- Nhà em có vườn hoa đẹp và mát thật, hay là em đưa anh ra vườn hoa đi.

Lam Phương kín đáo nhìn về hướng Phú Quang, anh đang vờ chăm chú xem báo. Lam Phương đành đứng lên:

- Vâng. Mời anh tham quan vườn hoa nhà em. Anh Quang, có đi cùng không?

- Anh vào trong nói chuyện với vú, em tiếp anh Lương đi.

Phú Quang đi theo anh sẽ giống như con kỳ đà cản mũi vậy, thôi thì tự để Lam Phương quyết định.

Lam Phương không vui, tuy nhiên cô vẫn lịch sự tiếp Lương. Lương ngồi xuống ghé đá, anh thắc mắc:

- Em biết anh Phú Quang, nhưng sao trước đó lại làm như không biết vậy?
- Tại anh ấy làm mặt lạ với em trước.

Lương phì cười:

- Ra là vậy.
- Ngày trước, anh ấy cũng từng kèm cho em học đề thi vào đại học nữa đó.

Lương cau mày. Có cái gì trước đó, để họ xem như xa lạ vậy?

Lương chột ướm lời:

- Chiều nay, anh mời em đi ăn cơm ngoài và sau đó đi xem phim. Có bộ phim mới hay lắm. Đi Phương nhé?

Lam Phương lắc đầu:

- Em không muốn ăn cơm ngoài. Mỗi tuần em chỉ có ngày chủ nhật ở nhà với con, nên thường ngày chủ nhật, em không ra khỏi nhà.

Lương hơi thất vọng:

- Vậy ngày mai có được không?
- Buổi tối em phải học thêm về kế toán, xin lỗi anh nghe.

Lương buồn rầu:

- Em từ chối khéo anh phải không?
- Em bận thiệt mà.
- Em còn trẻ, chẳng lẽ em không thích những cuộc vui bên ngoài sao?

Lam Phương chỉ cười và lắc đầu. Làm sao cô có thể nói rõ là trái tim của cô bây giờ chỉ có mỗi Phú Quang, có một mình anh và mãi mãi. Cô chưa kịp nói cho Phú Quang biết vì sao cô ưng Kiến Đức, nếu như anh biết bé Sơn là giọt máu của anh, anh sẽ yêu cô hơn bao giờ.

Mãi nghĩ ngợi Lam Phương không hay Lương ngồi sát cô, một bàn tay anh đặt lên tay cô, giọng anh nồng nàn:

- Phương!

Lam Phương giật mình, cô dạ một tiếng rồi ngồi nhích ra xa:

- Có chuyện gì vậy anh Lương?
- Em có biết là anh yêu em, anh muốn cưới em làm vợ, Phương ạ.

Lam Phương bối rối lắc đầu:

- Cảm ơn anh ngộ lời, song em chưa có ý định bước thêm bước nữa.
- Em gặp Kiến Đức đối xử với em không tốt, rồi sợ tất cả sao?
- Không! Em muốn được toàn tâm toàn ý lo cho con em.

- Bé Sơn cũng cần có người cha và một mái ấm đầy đủ.
- Em không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm đâu. Anh đừng có nói chuyện này nữa, được không anh?

Lương buồn bực đứng lên:

- Em còn trẻ, anh không tin là em chịu mãi cảnh cô đơn như thế này.
- Chúng mình hãy xem như bạn bè đi anh ạ.
- Em từ chối anh tất cả thì làm sao có thể xem nhau như bạn.

Lam Phương khó xử cuối đầu, Lương thở dài:

- Thôi, anh đi về đây. Có một điều em đã nói chúng mình xem nhau như bạn, vậy em đừng từ chối khi anh muốn gặp em, Phương nhé.

Không biết làm sao, Lam Phương đành đứng lên để tiễn Lương ra cửa. Lương còn lưu luyến, anh nắm bàn tay Lam Phương giữ trong tay mình.

- Hy vọng em điện thoại cho anh.

Lam Phương rút tay lại:

- Về đi anh Lương!

Chỉ chờ cho Lương bước ra ngoài là Lam Phương đóng ngay cửa lại. Cô đi vào nhà gặp Phú Quang đang đùa với bé Sơn. Giận dữ, mặt cô sầm xuống:

- Sao anh không ra ngoài nói chuyện với anh Lương, anh ấy là bạn anh mà.
- Anh ta đến đây là vì em, em muốn anh có mặt làm con kỳ đà hay sao?
- Kỳ đà cái gì? Em chẳng muốn tiếp anh ta gì cả.

Phú Quang mỉm cười đi lại ôm vai cô:

- Ngồi xuống đi nào. Anh với bé Sơn đang chơi trò oẳn tù tì đó, nó toàn là ăn anh không hà, búng mặt anh này giờ nè.

Quên mất giận, Lam Phương phì cười:

- Anh chịu thua nó thì có.

Phú Quang tỉnh bơ nhún vai:

- Chú thua cháu đâu có sao, phải không Sơn?
- Dạ.

Lam Phương nhìn hai cha con, lòng cô ấm lại, trong cái cảm giác của một mái gia đình hạnh phúc.

Do là người bảo lãnh Ngọc Thúy, nên mỗi tuần Phú Quang phải về quê thăm Ngọc Thúy, nhưng sự lui tới thăm nom của anh, lại nhóm lên trong Ngọc Thúy một hy vọng: Phú Quang vẫn còn yêu cô. Chứ nếu không, anh đâu vất vả từ Sài Gòn vượt cả trăm cây số về với cô. Chiều thứ bảy theo lệ thường, Phú Quang về quê, anh mang theo mớ thuốc bổ và trái cây cho Ngọc Thúy. Cô cảm động:

- Anh lại tốn tiền vì em nữa rồi.
- Em cần phải ăn đủ chất, cho đứa bé trong bụng em được khỏe mạnh.
- Em thật ân hận đã rời bỏ anh, Quang ạ.

Phú Quang nhìn tránh sang nơi khác:

- Em nhắc chuyện cũ làm gì?
- Bởi vì em không biết nhìn người cho nên bây giờ mới khổ như thế này nè. Mai một sinh con xong rồi lại phải vào tù.

Nước mắt Ngọc Thúy ứa ra. Phú Quang thương hại vỗ vai cô:

- Chuyện lỡ rồi có buồn cũng vậy thôi. À! Sau này, có lẽ hai tuần lễ anh mới về thăm em một lần.
- Anh bận lắm à?
- Ừ.

Phú Quang không nỡ nói là anh đã nói lại tình cảm với Lam Phương, cho nên anh cần quan tâm đến cô. Anh chưa dám ngỏ lời sống chung hay làm đám cưới, khi mà anh cứ phải về quê như thế này, mỗi tháng cũng ngón gần hết tiền lương. Cưới Lam Phương, anh phải lo cho cô cái nhà và còn chi phí cho một mái ấm nữa.

Ngọc Thúy buồn hiu:

- Anh bận thì một tháng về một lần cũng được, có điều bé Cúc nó bắt đầu mếu anh rồi đó.

Phú Quang lảng ra:

- Em có khỏe không?
- Cũng đỡ đỡ, có điều trong hoàn cảnh này thì không thể nào ăn ngon hay ngủ ngon giấc được rồi.

Phú Quang quay sang nựng bé Cúc. Anh còn biết giúp gì hơn nữa cho Ngọc Thúy bây giờ. Tất cả là do cô tự chọn, anh cũng đã vì cô mà suýt bỏ hạnh phúc của mình rồi.

Sáng sớm hôm sau, Phú Quang lại về Sài Gòn sớm. Lam Phương đón Phú Quang bằng vẻ mặt hờn giận:

- Hình như chị Thúy vẫn còn rất quan trọng với anh.
- Anh là người bảo lãnh cho Ngọc Thúy tại ngoại, anh phải quan tâm đến chứ em.
- Vậy còn em? Chiều thứ bảy nào anh cũng bắt em một mình. Anh nói anh còn yêu em, mà không có ý chung sống với em.

Phú Quang ôm Lam Phương vào lòng mình, anh hôn cô:

- Anh muốn chết đi được chứ không sao? Nhưng bây giờ cưới nhau, mình ở đâu hả em? Anh đâu có bắt em và con phải chịu khổ theo anh. Chờ anh một thời gian nữa nghe em!

- Không chịu!

Phú Quang phì cười siết nhẹ Lam Phương vào ngực mình:

- Đừng làm khó anh, cô bé bướng bỉnh ạ.
- Em có một chuyện bí mật, nhưng chừng nào anh và em sống chung, em mới nói cho anh nghe.
- Năn nỉ mà, nói cho anh nghe bây giờ đi.
- Dẫn em và con đi ăn với đi chơi đi. Tối, em nói cho anh nghe.
- Nhớ ghen, không được gạt anh đó.
- Ai thèm gạt anh.

Lam Phương nghịch ngợm cắn vào ngực Phú Quang. Không đau, Phú Quang cũng vờ kêu lên:

- Đau, chó con!
- Dám nói em là chó hả, cắn nữa à!

Lương đến ngay lúc ấy. Anh nhìn hai người bên nhau và hiểu tại sao Lam Phương từ chối mình. Lương lịm người và quay phắt ra, anh thấy căm ghét Phú Quang. Phú Quang biết anh thích Lam Phương mà anh ta vờ như là không quen rồi bây giờ cướp Lam Phương của anh. Đáng giận chưa? Anh cư xử với Phú Quang hết lòng và nâng đỡ anh ta mà. Đúng là “cứu vật vật trả ơn, cứu nơn nơn trả oán”!

Lương căm hờn trong ý nghĩ Phú Quang cướp tình và chơi khăm anh.

Lương đi rồi, Phú Quang ái ngại nhìn Lam Phương. Cô bực mình vì cái nhìn của anh:

- Anh muốn em và anh Lương à? Vậy em chạy theo anh ấy nhé.
- Hừ!

Phú Quang ôm Lam Phương lại, gõ tay lên mũi cô:

- Anh vừa sợ mất em, vừa ái ngại là anh không thể cho em cuộc sống giàu sang.

Lam Phương phụng phịu:

- Anh mà nói nữa là em giận anh. Anh đúng là người không có đầu óc suy nghĩ gì cả, tại sao anh không hỏi là tại sao em vội vã lấy Kiến Đức?

Phú Quang chớp mắt:

- Vì em giận anh.

- Đồ ngốc ạ! Anh đã nhìn kỹ bé Sơn bao giờ chưa?

- Sao?

- Nó giống anh. Ngày em bảo Kiến Đức đưa em đi tìm anh, nhưng không ngờ là anh ta báo với Ngọc Thúy là em đi tìm anh, mới có trận đánh ghen nhục nhã. Em mang thai lúc đó hơn ba tháng, cho nên em ưng Kiến Đức. Còn anh ta lợi dụng chuyện em có mang bắt đưa anh ta tiền nếu không anh ta sẽ làm âm ỉ lên.

Phú Quang lặng người:

- Chuyện như vậy mà anh đúng là có mắt như mù, không biết gì cả.

Bất chợt Phú Quang ghì mạnh Lam Phương vào mình, anh hôn cô tới tấp.

- Sao đến bây giờ, em mới chịu nói đến điều này chứ? Anh phải phạt em mới được.

Anh ghì chặt cô, tuy nhiên Lam Phương không thấy đau, mà một cảm giác thật hạnh phúc. Anh đang yêu cô bằng cả trái tim nóng bỏng của anh.

- Cảm ơn em đã cho anh một đứa con. Hèn nào anh cứ có cảm giác là quen thuộc khi nhìn nó.

- Nó giống anh đó, chàng ngốc ạ.

- Còn em là cô vợ đáng ghét, cho đến giờ này mới chịu nói sự thật.

- Em là vợ của anh.

- Chứ gì nữa, mẹ của con trai anh.

- Vậy anh yêu con hay yêu em nhiều?

- Bằng nhau.

Phú Quang cắn nhẹ lên mũi Lam Phương:

- Ai lại giành tình thương với con. Anh yêu con khác và yêu em phải khác chứ. Anh sẽ nói với ba em cho chúng mình cưới nhau.

- Thật không anh?

- Thật.

Phú Quang hôn cô say đắm, mỗi lúc trái tim của anh lại bùng lên hạnh phúc.

Phú Quang đẩy cửa bước vào phòng Lương. Mặt Lương lạnh như tiền chứ không vui vẻ như mọi hôm, anh khó chịu:

- Lẽ ra cậu muốn vào phòng giám đốc, cậu phải gõ cửa chứ.
- Tôi có gõ cửa, nhưng thấy im lặng nên đẩy cửa bước vào.
- Lần sau, cậu chờ tôi cho phép hãy bước vào, rõ chưa? Có chuyện gì vậy?
- Cô Xuân nhờ tôi nhắc cậu, một lát nữa sẽ có cuộc họp.
- Tôi biết rồi. Mà chuyện nhắc nhở tôi đâu phải bổn phận của cậu. Còn chuyện gì nữa không?

Phú Quang ngập ngừng:

- Có lẽ cậu giận tôi chuyện tôi với Lam Phương.
- Cậu biết là tôi theo đuổi Lam Phương kia mà, tại sao bây giờ hai người lại với nhau?
- Xin lỗi là tôi đã không thật lòng với anh. Tôi và Lam Phương từng yêu nhau, lúc đó tôi đã có vợ, vì lý do đó bác Lâm đã sa thải tôi khỏi công ty. Tôi cũng không biết lúc đó Lam Phương đã mang thai.

Lương sững sốt:

- Hóa ra bé Sơn là con của cậu?
- Vâng. Xin lỗi cậu. Nếu tôi nói sớm, cậu đã không theo đuổi và yêu cô ấy. Tất cả là lỗi của tôi. Tôi đã mặc cảm vì nghèo và từng gây bất hạnh cho Lam Phương nên không đi tìm cô ấy, và tỏ vẻ xa lạ khi gặp lại.

Lương chua chát:

- Còn tôi lại cứ như con rối đeo đuổi theo cô ấy và mơ ước bao hy vọng được chung đôi. Tại sao cậu biến tôi là thằng hề?

Phú Quang bắt nhãn cúi đầu, anh biết dù muốn hay không, giữa cả hai tình bạn đã có một bức tường rào ngăn cách. Trông thấy Lương theo đuổi Lam Phương, anh cũng đau khổ vậy. Anh từng thu mình lại cho họ đến với nhau nhưng bây giờ không được rồi. Bé Sơn là con của anh, nó cần có cha lẫn mẹ, không ai yêu con bằng chính cha của nó.

Thật lâu, Phú Quang ngược lên:

- Lương! Mình xin lỗi cậu. Thật ra lúc đó, mình cũng hy vọng cậu và Lam Phương là một đôi hạnh phúc, để chuộc lỗi lầm của mình đối với Lam Phương. Song chuyện đời có những bất ngờ. Bé Sơn là con của mình, Lam Phương vẫn yêu mình, tại sao mình buông trôi hạnh phúc của mình đi.

- Vậy thì xin chúc hai người hạnh phúc.

- Cám ơn cậu. Mình đi làm việc đây.

Đặt tay lên vai bạn, Phú Quang siết nhẹ một cái, rồi đi ra. Dù sao anh cũng mong tình bạn tốt đẹp và bền vững.

Lòng Phú Quang cứ rộn lên niềm vui anh đã có một đứa con trai. Sao mình ngốc thế, nhận không ra nó giống mình, Lam Phương máng đâu có sai.

Bất giác, Phú Quang cười một mình.

Chiều nay, Lam Phương dắt con đợi Phú Quang từ xa. Phú Quang chạy xe ra:

- Em đợi anh lâu không vậy?

- Chừng năm phút.

Phú Quang bế con lên xe cho ngồi phía trước, Lam Phương ngồi sau, cô ôm vòng qua bụng anh, má áp lên vai anh.

- Ngày mai, anh Lương có tỏ thái độ gì với anh không?

- Anh ấy trách anh không chịu nói sớm. Nếu không, anh đã không đeo đuổi em.

Lam Phương phụng phịu:

- Tại anh không hà! Chúng mình đã mất bao nhiêu là thời gian bên nhau.

Phú Quang ngả ngửa ra sau cho mũi mình chạm và má Lam Phương.

- Cũng là thời gian để tình yêu mình thêm lớn, em hiểu không?

Cho xe chạy đi, Phú Quang hạnh phúc hướng mắt về phía trước, chưa bao giờ anh thấy mình hạnh phúc đến thế. Cả hai không thấy xe Lương chạy vút qua, lòng Lương đầy nỗi buồn. Anh chưa bao giờ có một tình yêu thật sự, người con gái nào cũng vậy, đến rồi đi, để cho tâm hồn anh quạnh hiu.

Người ta đang hạnh phúc bên nhau, tay trong vòng tay tình lên sóng mắt.

- Anh Quang này!

Phú Quang ôm Lam Phương vào lòng, anh tựa cằm lên tóc cô:

- Em nói đi!

- Ba nói là chúng mình có thể làm đám cưới nhỏ thôi, và ở lại nhà cho đến khi nào có điều kiện mua nhà hãy đi ở riêng. Nhà rộng mà chúng mình không ở, đi thuê nhà bên ngoài có phải là phí tiền đi không?

Thấy Phú Quang im lặng suy nghĩ, Lam Phương ngược lên nhìn anh:

- Làm ơn đừng nên mặc cảm với ba mẹ khi ba mẹ thật lòng muốn giúp chúng ta.

- Em nói như vậy cũng phải. Ở cạnh ba mẹ, em có thời gian lo cho ba mẹ.

Biết Phú Quang bằng lòng, Lam Phương bá cổ anh:

- Phần em đã xong. Còn chị Thúy, em muốn một tháng anh mới về dưới xem sao?

- Hôm đó anh nói với cô ấy rồi.- Phú Quang đùa- Chà! Chưa cưới nhau mà muốn cột anh rồi sao?

- Anh không thích?

- Thích chứ! Còn muốn em cột chặt anh hơn nữa kìa.

- Hồi đó chê người ta bé con, cho nên mới chọn Ngọc Thúy.

- Bây giờ anh mê em và con muốn chết luôn.

Lam Phương cười khúc khích nép vào vòng tay Phú Quang. Nụ hôn của anh rơi trên môi cô, trên những, những nụ hôn cứ nóng dần lên trong không gian tưởng chừng như bất tận.